

Tytułem ewentualnym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd powinien był pozostawić wniosek o rozstrzygnięcie w przedmiocie niedopuszczalności do rozstrzygnięcia w wyroku co do istoty sprawy.

- w art. 130(3) § 7 i 8 regulaminu postępowania przed Sądem ustanowiony został wymóg, by Sąd pozostawił ten wniosek do rozstrzygnięcia w wyroku, jeżeli uzasadniają to szczególne okoliczności, a następnie wyznaczył nowe terminy dla dalszych czynności procesowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem te szczególne okoliczności zachodzą, gdy to pozostawienie to rozstrzygnięcia jest konieczne dla prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości.
- Sąd był zobowiązany do dokonania oceny charakteru, treści i kontekstu zaskarżonego aktu w celu ustalenia, czy dotyczy on skarżących bezpośrednio. W tym celu należy skupić się na istocie aktu i na ustaleniu, czy akt ten nakłada na państwa członkowskie autonomiczne obowiązki prawne. Ocena ta pokrywa się z pierwszym podniesionym co do istoty zarzutem odnoszącym się do braku kompetencji Komisji do przyjęcia załącznika I do spornego aktu. Nie pozostawiając wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję do momentu, w którym znałby on już argumenty podnoszone co do istoty, Sąd naruszył przepisy art. 130 § 7 i 8 swego regulaminu postępowania.

(¹) Dz.U. 2020, C 317, s. 5.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 9 lutego 2022 r. – Papier Mettler Italia S.r.l./Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare), Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-86/22)

(2022/C 165/41)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Papier Mettler Italia S.r.l.

Druga strona postępowania: Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare), Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 114 ust. 5 i 6 TFUE, art. 16 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE (¹), a także art. 8 dyrektywy 98/34/WE (²) stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisu prawa krajowego, takiego jak ten przewidziany w zaskarżonym dekrete międzyresortowym, który zakazuje wprowadzania do obrotu jednorazowych toreb do transportu wyprodukowanych z materiałów nieulegających biodegradacji, ale spełniających inne wymagania ustanowione przez dyrektywę 94/62/WE, gdy ten przepis prawa krajowego, zawierający bardziej restrykcyjne przepisy techniczne niż prawodawstwo wspólnotowe, nie został wcześniej notyfikowany Komisji Europejskiej przez państwo członkowskie, lecz notyfikacji dokonano dopiero po przyjęciu, a przed publikacją tego przepisu?
- 2) Czy art. 1, 2, 9 ust. 1 i art. 18 dyrektywy 94/62/WE w związku z art. 1, 2 i 3 załącznika II do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przyjęciu przepisu prawa krajowego zakazującego wprowadzania do obrotu jednorazowych toreb do transportu wyprodukowanych z materiałów nieulegających biodegradacji, ale spełniających inne wymagania ustanowione przez dyrektywę 94/62/WE, lub czy dodatkowe przepisy techniczne, określone przez ustawodawstwo krajowe, mogą być uzasadnione celem zapewnienia wyższego poziomu ochrony środowiska, z uwzględnieniem w razie potrzeby specyfiki problematyki zbiórki odpadów w państwie członkowskim oraz konieczności realizacji przez to państwo zobowiązań wspólnotowych przewidzianych w powiązanej z tym dziedzinie?
- 3) Czy art. 1, 2, 9 ust. 1 i art. 18 dyrektywy 94/62/WE w związku z art. 1, 2 i 3 załącznika II do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że ustanawiają one jasną i precyzyjną zasadę w celu zakazania wszelkich przeszkód we wprowadzaniu do obrotu toreb, które są zgodne z wymaganiami ustanowionymi w dyrektywie i mającą prowadzić do niemożności stosowania przez organy państwowe, w tym administrację publiczną, jakiegokolwiek, ewentualnie sprzecznego ustawodawstwa krajowego?

- 4) Czy, wreszcie, przyjęcie przepisu prawa krajowego zakazującego wprowadzania do obrotu jednorazowych toreb do transportu nieulegających biodegradacji, ale wyprodukowanych zgodnie z wymaganiami określonymi w dyrektywie 94/62/WE, jeżeli nie jest on uzasadniony celem zapewnienia wyższego poziomu ochrony środowiska, specyfiką problematyki zbiórki odpadów w państwie członkowskim oraz koniecznością realizacji przez to państwo zobowiązań wspólnotowych przewidzianych w powiązanej z tym dziedzinie, może stanowić poważne i oczywiste naruszenie art. 18 dyrektywy 94/62/WE?

(¹) Dyrektywa 94/62/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. 1994, L 365, s. 10).

(²) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (GU 1998, L 204, s. 37).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Essen (Niemcy)
w dniu 10 lutego 2022 r. – DC/HJ**

(Sprawa C-97/22)

(2022/C 165/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Essen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DC

Strona pozwana: HJ

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), należy interpretować w ten sposób, że w przypadku odstąpienia przez zamawiającego od oświadczenia woli dotyczącego zawarcia umowy o roboty budowlane, która została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa, dopiero po (całkowitym) spełnieniu swoich świadczeń przez przedsiębiorcę, przepis ten wyłącza wszelkie prawa przedsiębiorcy do rekompensaty lub odszkodowania również wtedy, gdy wprawdzie nie są spełnione przesłanki prawa do rekompensaty zgodnie z przepisami o skutkach prawnych odstąpienia od umowy, jednakże zamawiający uzyskał przysporzenie majątkowe w wyniku robót budowlanych przedsiębiorcy, to znaczy wzbogacił się?

(¹) Dz.U. 2011, L 304, s. 64.
